

PRZYKURZYĆ SIĘ (2) *vb pf*

praet 3 sg m przykurzył się (1). ◇ 3 pl subst przykurzyły się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. przykurzyć.

Pokryć się trochę kurzem, pyłem; przen [czym] (2) :

*Zwroty: »nieco się przykurzyć« (1): Kátholickich zálie modlitw ktorýchkolwiek/ gánić nie godzi fię: [...] iedno iż niektore [*modlitwy*]/ niepewnemi odpuŝty/ drugie opácznym nabożeńŝtwem/ y infzym drobnieyfzym profzkim nieco fię przykurzyły/ á niektore teź/ prze krotkość/ niemáło rzeczy tym czáfom potrzebnych nie dołóżyły *LatHar* +5.*

*»prochem (a. proszkiem) się przykurzyć« (2): Przeto y pokuty inákŝzey/ y przygotowánia więtfzego/ y ŝpowiedzi pilnieyfzey potrzebá temu/ ktory ná fię czuie grzechy ŝmiertelne/ niźli owemu/ ktory fię iákimkolwiek po niedawney zwłáŝczá á przyŝtoynie przedtym odpráwionej ŝpowiedzi/ prochem grzechow powŝzednich przykurzył. *LatHar* 111, +5.*

Formacje współrdzenne cf KURZYĆ.